

UZASADNIENIE

Po wezwaniu do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. i zwolnieniu pierwotnie wskazanego w pozwie pozwanego, powodowie G. O. i R. O. (1) wnieśli o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. na swoją rzecz solidarnie kwoty 22.588,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 31 października 2013 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, iż w dniu 30 września 2013 r. w wyniku kolizji drogowej doszło do uszkodzenia samochodu marki R. o nr rej (...), stanowiącego współwłasność powodów G. O. i R. O. (2). Celem przywrócenia stanu poprzedniego powodowie zlecili wykonanie naprawy balcharsko – lakierniczej, uiszczając z tego tytułu kwotę 22.588,95 zł. Pozwany odmówił wypłaty odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew /karta 79-80 akt/ pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powodów na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, iż pozwany neguje odpowiedzialność co do zasady podnosząc, iż uszkodzenia przodu pojazdu powodów nie korelują położeniem i rozmieszczeniem z elementami pojazdu F. (...), powołując się w tym zakresie na ustalenia zawarte w sporządzonej w toku postępowania likwidacyjnego opinii rzeczoznawcy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 września 2013 r. około godz. 19:00 w miejscowości G., na skrzyżowaniu drogi podporządkowanej z drogą wojewódzką nr (...), samochód osobowy marki F. (...) o nr rej (...), kierowany przez R. S., w trakcie gwałtownego manewru cofania z drogi wojewódzkiej nr (...) w podporządkowaną drogę wewnętrzną, uderzył w przód samochodu osobowego marki R. (...) nr rej (...) kierowanego przez R. O. (1). W wyniku zdarzenia uszkodzeniu uległa przednia partia nadwozia pojazdu powodów.

Po kolizji samochód powodów został odholowany przez W. O. do mechanika. Z kolei pojazd sprawcy kolizji został odholowany, a następnie zezłomowany.

dowód:- oświadczenia k. 31 akt,

- oświadczenie sprawcy kolizji k. 32 akt,
- oświadczenie sprawcy kolizji k. 33 akt,
- zeznania świadka W. O. k. 139- 140 akt (00:12:34 nagrania),
- zeznania świadka R. S. k. 152-153 akt (00:07:07 nagrania),
- zeznania świadka P. U. k. 163-164 akt (00:09:32 nagrania),
- zeznania świadka B. K. k. 164 akt (00:24:29 nagrania),
- zeznania powoda R. O. (1) k. 217-218 akt,
- opinia biegłego R. J. k. 231- 246 akt,

Samochód sprawcy ubezpieczony był w L. S. C. de S. y (...) S.A. Oddział w Polsce. Z dniem 30 września 2016 r. doszło do zbycia na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. portfela ubezpieczeń zawartych na terytorium Polski.

okoliczności bezsporne.

Wartość naprawy samochodu R. (...) o nr rej (...) wynosi 23,040,72 brutto, przy uwzględnieniu średnich stawek roboczogodziny warsztatowej obowiązującej na terenie zamieszkania powodów w wysokości 90,00 zł netto dla prac blacharskich i mechanicznych i 100,00 zł netto przy pracach lakierniczych.

dowód: - opinia biegłego R. J. k. 229- 234 akt,

Powodowie zlecieli naprawę pojazdu, uiszczając z tego tytułu kwotę 22.588,95 zł. Następnie powodowie wezwali pozwanego do zapłaty ww. kwoty, który jednakże odmówił wypłaty odszkodowania, kwestionując swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia.

dowód:- rachunek nr (...) k. 22 akt,

- wydruk wiadomości email k. 30,

- akta szkody na płcie CD k. 101 akt,

Uszkodzenia samochodów marki R. (...) o nr rej (...) i F. (...) o nr rej (...) pozostają ze sobą w ścisłej korelacji Do zdarzenia ww. pojazdów doszło w momencie, gdy cofający samochód F. (...) ustawił się praktycznie w osi wzdłużnej samochodu R. i z całym impetem w niego uderzył. Uszkodzenia przedniej części samochodu marki R. (...) powstały od uderzenia tylną częścią samochodu marki F. (...) generacji. Uszkodzenia przedniej pokrywy komory silnika w postaci przełamania w jej części środkowej dowodzi, że nastąpiło uderzenie płaską niemalże powierzchnią tylnej części samochodu F. (...) w przedni zderzak samochodu marki R. (...), który to zamontowany jest na zbliżonym zakresie wysokości jak zderzak tylny F. (...). Zderzaki obydwu pojazdów wykonane są z tworzyw sztucznych oraz posiadają absorbery wykonane z twardego styropianu E. lub polistyrenu ekstrudowanego (...), które to wspólnie ze zderzakami absorbują energię kinetyczną uderzenia, po czym wracają najczęściej do stanu sprzed zderzenia często nosząc ślady deformacji, pęknięć, rozwinięć, czy otarć. Następnie energia kinetyczna powoduje dalsze deformacje odblachowań, strefy zgniotu, wzmocnień, elementów wyposażenia, innych podzespołów i części.

dowód: - opinia biegłego R. J. k. 229- 234 akt,

- zeznania biegłego R. J. w toku konfrontacji biegłych k. 279-281 akt,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje w całości na uwzględnienie.

Ustalając stan faktyczny oparto się na wymienionych powyższej dowodach z dokumentów, których wiarygodność w ocenie Sądu nie budziła wątpliwości. Ponadto Sąd dał wiarę osobowym źródłom dowodowym w postaci zeznań świadków W. O., R. S., P. U., B. K. oraz zeznaniom powoda R. O. (1), albowiem były logiczne, spójne, wzajemnie się potwierdzały i uzupełniały, korelując również z dowodami z dokumentów.

Zeznania G. O. w istocie nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem informacje powódki odnośnie zdarzenia pochodziły wyłącznie od jej męża, powódka nie widziała samochodu, nie była na miejscu zdarzenia, nie interesowała się zdarzeniem.

Sąd w całej rozciągłości podzielił wnioski opinii sporządzonej przez biegłego R. J.. Przedmiotowa opinia sporządzona została przez biegłego sądowego posiadającego wiedzę, kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe, zgodnie ze wskazaniami specjalistycznej wiedzy za zakresu techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego, nadto jest rzeczowa, logiczna, kompleksowo i w pełnym zakresie realizuje postanowienie Sądu zlecającego opinię. Ustalania opinii odnośnie przebiegu i przyczyn zdarzenia z dnia 30 września 2013 r. korespondują także z osobowymi źródłami dowodowymi. Ponadto na rozprawie w dniu 20 września 2018 r. w toku konfrontacji biegłych, R. J. podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w pisemnej opinii, szczegółowo i precyzyjnie je wyjaśniając oraz wskazując konkretnie i jasno przyczyny odmiennej oceny aniżeli dokonana przez biegłego Z. Ż. (1).

W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, na uwzględnienie nie zasługiwały natomiast wnioski opinii sporządzonej przez biegłego Z. Ż. (1), która w istocie stanowiła wierne powtórzenie prywatnej opinii sporządzonej w toku postępowania likwidacyjnego. Przedmiotowa opinia pozostawała nie tylko w sprzeczności z zeznaniami świadków i powoda, ale również z opinią biegłego R. J., co szczegółowo zostanie przedstawione w dalszej części uzasadnienia.

Bezsporna w niniejszej sprawie jest kwestia legitymacji biernej, a to z tego względu, iż pojazd R. S. ubezpieczony był w L. S. C. de S. y (...) S.A. Oddział w Polsce, który zbył na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. portfel ubezpieczeń zawartych na terytorium Polski. Nie ulega również wątpliwości, iż strona powodowa zleciła naprawę pojazdu R. (...) o nr rej. (...) uiszczając z tego tytułu kwotę 22.588,95 zł. Natomiast spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do istnienia podstawy odpowiedzialności pozwanego za skutki kolizji z dnia 30 września 2013 r. w postaci uszkodzenia pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...).

Zgodnie z art. 805 § 1 i § 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Ś. ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie: 1) przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku; 2) przy ubezpieczeniu osobowym - umówionej sumy pieniężnej, renty lub innego świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku w życiu osoby ubezpieczonej.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła. Przepis art. 361 § 2 k.c. stanowi natomiast, że w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź też przywrócenia stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Z kolei treść art. 363§2 k.c. nakazuje, w przypadku naprawienia szkody w pieniądzu, ustalenie odszkodowania według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (art. 363 § 1 k.c.).

Mając na względzie całokształt zgromadzonych dowodów, w ocenie Sądu, w dniu 30 września 2013 r. w wyniku kolizji drogowej spowodowanej przez R. S., kierującego pojazdem marki F. (...) nr rej. (...), doszło do uszkodzenia pojazdu powodów, co uzasadnia odpowiedzialność pozwanego jako ubezpieczyciela. Słuchany na rozprawie w charakterze świadka R. S. przyznał, iż kierując samochodem marki F. (...) w miejscowości G. spowodował kolizję drogową w ten sposób, że cofając uderzył w przód pojazdu kierowanego przez R. O. (1). Analogiczna relacja przedstawiona została przez ww. w pisemnym oświadczeniu sprawcy szkody /k. 33 akt/. Podkreślenia wymaga, iż w ocenie Sądu świadek nie miał jakichkolwiek powodów do przedstawiania odmiennej od rzeczywistości wersji wydarzeń. Relacja świadka w pełni koresponduje z relacją samego powoda, jak również z relacjami innych świadków, który wprawdzie nie brali udziału w samym zdarzeniu, ale mieli wiedzę o towarzyszących zdarzeniu okolicznościach. I tak świadek P. U. potwierdził, że w dniu 30 września 2013 r. usłyszał pisk opon i huk uderzenia, a na miejscu zdarzenia wiedział bordowy pojazd z uszkodzonym tyłem, którego kierowcą był mężczyzna wskazujący, iż doszło do kolizji jego pojazdu z pojazdem R. O. (1). Z kolei świadek B. K. zeznał, iż pojazd F. (...) koloru czerwonego, który odholowany został z miejscowości G. został zezłomowany. Z kolei samochód powodów został odholowany z ww. miejscowości przez W. O., co świadek zeznał na rozprawie w dniu 23 marca 2017 r.

Odtworzony w oparciu o osobowe źródła dowodowe przebieg kolizji drogowej z dnia 30 września 2013 r. znajduje potwierdzenie w opinii biegłego R. J., który z bardzo dużą dozą prawdopodobieństwa, graniczącą z pewnością stwierdził, iż uszkodzenia samochodów marki R. (...) o nr rej (...) i F. (...) o nr rej (...) mogły powstać w okolicznościach deklarowanych przez R. S. i R. O. (1). Po przeprowadzeniu oględzin analogicznego samochodu

osobowego marki F. (...) seria (...) „176”, jego konstrukcji tylnych partii nadwozia, wiedza biegłego w tym zakresie, pomiar przymiarem listwowym wysokości usytuowania elementów zewnętrznych obłachowania i osprzętu oraz elementów wyposażenia tylnej partii samochodu F. (...) w korelacji z konstrukcją przednich elementów nadwozia, osprzętu i wyposażenia samochodu osobowego marki R. (...) seria IV, analizą zdjęć uszkodzonych elementów wykonywanych wraz z przymiarem listwowym, analizą przestrzennej brył nadwoziowych obydwu pojazdów, pozwala biegłemu na stwierdzenie, iż wysoce prawdopodobnym jawi się, że uszkodzenia przodu pojazdu R. (...) powstały w wyniku zdarzenia z tyłem F. (...) serii (...). Brak jest dokumentacji ze szczegółowych uszkodzeń samochodu F. (...), jednakże należałoby przyjąć, iż uszkodzenia obydwu pojazdów pozostają ze sobą w ścisłej korelacji i znajdują odzwierciedlenie w podanych przez uczestników zdarzenia okolicznościach. Zdaniem biegłego R. J., sporządzający opinię w trakcie postępowania likwidacyjnego na zlecenie ubezpieczyciela, popełnił błąd podstawowy w założonych przez siebie tezach – założył, iż do zderzenia obydwu pojazdów doszło pod pewnym kątem w stosunku do osi wzdlużnych obydwu samochodów. Tymczasem z oględzin miejsca zdarzenia i uszkodzeń samochodu R. (...) w konfrontacji z obrazem tytułu analogicznego samochodu F. (...) wynika, iż do zdarzenia doszło w momencie, gdy cofający samochód F. (...) ustawił się praktycznie w osi wzdlużnej samochodu R. i z całym impetem w niego uderzył. Analizując uszkodzenia przedniej części samochodu marki R. (...), ich charakter i rozmiar nie ulega wątpliwości, iż powstały one od uderzenia tylną częścią samochodu marki F. (...) generacji. Uszkodzenia przedniej pokrywy komory silnika w postaci przełamania w jej części środkowej dowodzi, że nastąpiło uderzenie płaską niemalże powierzchnią tylnej części samochodu F. (...) w przedni zderzak samochodu marki R. (...), który to zamontowany jest na zbliżonym zakresie wysokości jak zderzak tylny F. (...). Zderzaki obydwu pojazdów wykonane są z tworzyw sztucznych oraz posiadają absorbery wykonane z twardego styropianu E. lub polistyrenu ekstrudowanego (...), które to wspólnie ze zderzakami absorbują energię kinetyczną uderzenia, po czym wracają najczęściej do stanu sprzed zderzenia, często nosząc ślady deformacji, pęknięć, rozwinięć, czy otarć. Następnie energia kinetyczna powoduje dalsze deformacje obłachowań, strefy zgniotu, wzmocnień, elementów wyposażenia, innych podzespołów i części.

Ponadto R. J. zwrócił uwagę, iż rzeczoznawca R. O. (3) w prywatnej opinii przeprowadził rekonstrukcję zdarzenia drogowego w programie PC- C. V. 9.1.0.30a, która nie powoduje rzetelnego odtworzenia zdarzenia jeśli nie zawiera szeregu informacji, szkiców sytuacyjnych z miejsca zdarzenia, opisu i zwymiarowania śladów na jezdni, śladów tarcia, hamowania, zarzucania, odłamków szkła i innych materiałów pochodzących z uszkodzonych pojazdów wraz ze szczegółowym ich opisem. Rzeczoznawca sporządzając rekonstrukcję takimi danymi nie dysponował, ponadto brak jest opisu uszkodzeń i dokumentacji fotograficznej z pojazdu F. (...). Wobec tego uznać należy, iż rzeczoznawca bazował prawdopodobnie wyłącznie na szkicu sporządzonym przez poszkodowanego przy zgłoszeniu szkody, przyjmując błędne założenie co do położenia pod pewnym kątem pojazdów uczestniczących w zdarzeniu. Jednocześnie zważywszy należy, iż powoływanie się na przykładowe układy deformacyjne nadwozia katalogu prof. G. M. (...)2005” wyczerpanie wskaźnika deformacji (...) bez dysponowania konkretnymi materiałami przypisanymi danemu zdarzeniu drogowemu może mieć charakter wyłącznie teoretyczny. W oparciu o powyższe nie sposób potwierdzić ani wykluczyć możliwości zaistnienia i przebiegu danego zdarzenia drogowego. Z kolei sporządzający opinię na zalecenie sądu biegły Z. Ż. (1) powielił ww. błędne założenia i tezy i jego opinia jest wiernym odzwierciedleniem prywatnej opinii rzeczoznawcy.

W toku konfrontacji, w ocenie Sądu biegły sądowy Z. Ż. (1) nie przedstawił Sądowi argumentów uzasadniających zawarte w pisemnej opinii stanowisko wykluczające korelację uszkodzeń w pojazdach. W szczególności opinii biegłego Z. Ż. (1) nie uzasadnia twierdzenie odnośnie położenia impulsu siły niszczącej powyższej zderzaka samochodu R. (...), a także co do położenia tłumika i powstałych po kontakcie z tłumikiem uszkodzeń. Jak bowiem rzeczowo wyjaśnił na rozprawie biegły R. J., wbrew ww. twierdzeniom, wektory sił położone były na tej samej wysokości. Zarówno samochód marki C., jak i F. (...) posiadają zderzaki na tej samej wysokości, co wynika z dokonanych osobiście przez biegłego pomiarów. Nie ulega wątpliwości, iż uszkodzenia R. (...) obejmowały także uszkodzenia zderzaka, co zresztą zostało ujęte w sporządzonym przez ubezpieczyciela kosztorysie. Samochód C. jest samochodem nowszej generacji, posiadającym odpowiednie strefy zgniotu, które mają amortyzować uderzenia, natomiast F. (...) nie posiada tak zaawansowanej technologii. W wyniku zdarzenia samochód R. (...) uległ deformacji w przeznaczonych do tego strefach zgniotu. Uderzenie poprzez zamkniętą maskę spowodowało jej przełamanie się w miejscu gdzie maska miała się przełamać, zgodnie z konstrukcją strefy bezpieczeństwa. Wbrew twierdzeniom Z. Ż. przedmiotowe uszkodzenia

nie mogły powstać w wyniku wjechania maski pojazdu R. (...) pod naczepę lub balustradę, albowiem wówczas nie powinny ulec zniszczeniu elementy znajdujące się poniżej maski, a które przecież zostały uszkodzone. Odnośnie zaś tłumika, Sąd podziela stanowisko R. J., iż jest to elementem o konstrukcji mało sztywnej, zamontowany na zawieszach gumowych i z tej też przyczyny nie mógłby spowodować trwałych uszkodzeń (prędzej by się urwał, aniżeli spowodował uszkodzenia).

Reasumując poczynione rozważania, w ocenie Sądu w dniu 30 września 2013 r. doszło do kolizji drogowej spowodowanej przez pojazd ubezpieczony u poprzednika prawnego strony pozwanej, uzasadniając tym samym odpowiedzialność pozwanego za skutki przedmiotowego zdarzenia. W tym stanie w pkt I wyroku Sąd zasądził objętą pozwem kwotę 22.588,95 zł, którą powodowie ponieśli tytułem naprawy szkody w pojeździe. Jednocześnie wskazał należy, iż niniejsza kwota nie przekracza kosztów naprawy pojazdu R. (...) wynoszących 23.040,72 zł i odpowiada poniesionym przez powodów kosztom przywrócenia stanu poprzedniego.

Rozstrzygnięcie o odsetkach ustawowych od zasądzanego świadczenia Sąd oparł o treść przepisów art. 481 § 1 i § 2 k.c., art. 455 k.c., 817 § 1 k.c.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Stosownie do brzmienia przepisu art. 455 k.c., jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, mając na względzie datę zgłoszenia pozwanemu szkody, uwzględniając termin 30 dni na wypłatę odszkodowania, datę początkową naliczania odsetek od zasądzonej kwoty należało określić – zgodnie z żądaniem pozwu - począwszy od dnia 31 października 2013 r.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania uzasadnia treść art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Na koszty procesu poniesione przez powodów w łącznej kwocie 7.264,00 zł składały się: kwota 1.130,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 1.300,00 zł tytułem kosztów opinii biegłego, kwota 34,00 zł tytułem opłat skarbowych od pełnomocnictwa oraz kwota 4.800,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym ustalona na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015, 1804).

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, uwzględniając wynik sprawy, Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Głubczycach kwotę 260,60 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Mając na względzie powołane okoliczności, na podstawie wskazanych przepisów, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Sygn. akt I C 475/16

Zarządzenia:

1. odnotować uzasadnienie,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron – bez pouczenia,

3. kal. 14 dni

G., 9 listopada 2018 r.